

saa let ved at forsikre Arbejderne, og hvis han ikke vilde det, kunde han jo gaa til de professionelle Arbejdsgivere, til Mestrene. Sa der over for vil jeg sige: Er det virkelig saa let for Husejeren at forsikre en saadan Arbejder, som paatager sig et vist Arbejde for ham, er det ogsaa meget let for Arbejderen selv at forsikre sig under saadanne Forhold, og her forekommer der mig at være et af de Punktter, hvor det med Føje kan siges, at naar Arbejderne, for saa vidt de beskæftiges af professionelle Arbejdsgivere, faa Ret til Ulykkesforsikring, kunne de ogsaa forsikre sig selv, naar de optræder paa egen Haand. Det ligger mere nær at lade vedkommende Malersvend, naar han optræder som Arbejdsgiver, forsikre sig selv, end at lægge denne Pligt paa Husejeren, for hvem den Pligt ligger meget fjernet, at han skal have Ansvar for de Arbejdere, han faar til at udføre Arbejdet for sig under disse Omstændigheder. Jeg kan ikke se andet, end at det stemmer godt med Lovforslaget i dens Helhed, naar det siges til en saadan Arbejder, at han her maa forsikre sig selv. Det samme gælder Brøndgravning. Naar en Mand, der ernærer sig ved Brøndgravning og i Reglen arbejder for en Brøndgravermester, i et enkelt Tilfælde selv træder op og graver en Brønd for egen Regning for en anden, mener jeg, at han ogsaa maa være henvist til selv at sørge for sin Ulykkesforsikring. Det kan han gøre meget lettere end vedkommende Ejendomsbesidder, der skal have grævet en Brønd. Udvalget har foreslaaet, at man skal medtage en Bestemmelse om Vind- og Vandmølleri, drevet som bunden Møling, uagtet de Maskiner, som her ere nævnte, ikke ligge under Fabrikinspektørens Tilfyn efter Lov af 1889, men derimod under kommunalt Tilfyn. Jeg kan ikke slutte mig til det ærede Mindretal, for saa vidt det har foreslaaet at lade sidstnævnte Bestemmelse udgaa af Ændringsforslaget. Det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds (Dusen) udtalte sig imod, at der skulde paahvile Møllerne en Forpligtelse til Ulykkesforsikring over for deres Arbejdere; men det forekommer mig dog ganske naturligt, at man paalægger dem en saadan Forpligtelse, fordi det ikke kan nægtes, at Møllerehvervet, enten man nu vil betragte det som en Fabrikvirksomhed eller som Haandværk,

medfører ikke ringe Fare for Arbejderne. Jeg tror, det kan siges at være en almindelig Erfaringsætning, og vil man ordne disse Forhold, er det derfor ogsaa rimeligt, at man tager Møllerhaandværket med, og man maa da her gøre det ved at sætte en selvstændig Bestemmelse ind derom. Under Nr. 11 a stilles der Forslag om, at i § 3 under Nr. 4, der angaar forskellige Bygningsarbejder, skulle de Udryk, der give forskellige Regler for Land og By, udgaa, saaledes at Reglen her bliver den samme. Jeg vil sige, at det er det eneste af de af det ærede Mindretal stillede Forslag, for hvilket jeg har Sympati. Jeg maa indrømme, at jeg ikke rigtig kan finde Grunden til den Forskel, man i Lovforslaget vil gøre for Bygningshaandværkernes Vedkommende mellem Land og By. Jeg forstaaer ikke, hvor man søger Grunden til, at der skulde kunne gives forskellige Regler her, da Faren i Virkeligheden er den samme for Arbejderne, og de professionelle Haandværkere paa Landet maa lige saa vel som de professionelle Haandværkere i en lille Købstad kunne holde deres Arbejdere forsikrede. Den Bestemmelse, vi have her og som for Resten ikke findes i den udenlandske Lovgivning, om Bygninger i een Etage, er vistnok oven i Købet meget upraktisk og kan let lede til Urimeligheder, hvad der ogsaa er fremhævet af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (S. Jensen). Jeg vilde i alt Fald meget ønske, om man kunde finde en Regel, der navnlig imødekomen den Tanke, som jeg tror hovedsagelig har fremkaldt den i selve Lovforslaget indeholdte Bestemmelse, nemlig, at der ikke skulde være nogen Forsikringspligt for de almindelige Reparationsarbejder vedrørende Landbygninger, at saaledes Tækning og Hvidtning skulde kunne foretages, uden at Spørgsmaalet om Forsikringspligt opstod. Det er vistnok navnlig denne Tanke, der har foranlediget den Forskel, der i Lovforslaget er gjort mellem By og Land. Kunde man paa anden Maade imødekomen den, vilde jeg anse det for overordentlig heldigt. Under Nr. 15 har Udvalget foreslaaet, at „Stat og Kommune anses som Arbejdsgivere, for saa vidt de beskæftige Arbejderne i ovenstaaende Virksomheder.“ Jeg skal her henvise til, at Staten for visse Virksomheder indtager en særlig Stilling i saa Henseende.